

Czwartek 2 lutego 2006

45. wyraża żal, że jego rezolucje i sprawozdania dotyczące poszczególnych obszarów geograficznych leżących w sferze zainteresowania Unii często nie były uwzględniane przez Radę i Komisję; podkreśla, że zawierają one cenny wkład w debatę na temat pożądanego sposobu rozwijania polityki Unii wobec tych obszarów geograficznych; wzywa do rozszerzenia zakresu klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji na wszystkie nowe porozumienia pomiędzy Unią Europejską a krajami trzecimi i uważa, że należy w większym stopniu zaangażować Parlament Europejski w przygotowanie odpowiednich mandatów do prowadzenia negocjacji w sprawie takich porozumień.

Finansowanie WPZiB

46. uważa, że do czasu ratyfikacji Traktatu Konstytucyjnego należy jak najszybciej dokonać rewizji Porozumienia Międzyinstytucjonalnego z dnia 6 maja 1999 r. w celu dostosowania go do nowej politycznej, instytucjonalnej i finansowej sytuacji Unii;

47. proponuje uwzględnienie w strukturze znowelizowanego Porozumienia Międzyinstytucjonalnego działań, które Unia zamierza podjąć zgodnie ze Strategią Bezpieczeństwa Europejskiego, oraz kompromisów budżetowych zawartych w tym celu w Perspektywie Finansowej;

48. uważa, że stanowisko Rady w sprawie perspektywy finansowej na lata 2007-2013 nie odzwierciedla ambicji UE jako światowego partnera; wyraża ubolewanie z powodu propozycji dotyczących obniżenia wydatków na działania i polityki zewnętrzne, zarówno w liczbach absolutnych, jak i w stosunku do całości wydatków; jest zdania, iż stanowi to negatywny sygnał w odniesieniu do priorytetów politycznych UE i jej gotowości do osiągnięcia zamierzonych celów w dziedzinie WPZiB;

49. zaleca, by znowelizowane Porozumienie Międzyinstytucjonalne czyniło krok naprzód i przewidywało finansowanie łącznych kosztów operacji wojskowych w ramach EPBiO z budżetu UE, czyli przerwanie aktualnej praktyki finansowania ich z budżetu pomocniczego lub funduszu założycielskiego Państw Członkowskich;

50. sugeruje, że znowelizowane Porozumienie Międzyinstytucjonalne powinno również przewidywać finansowanie łącznego kosztu takich operacji z budżetu Wspólnoty w wypadku ewentualnych przyszłych działań EPBiO — w przeciwieństwie do obecnych reguł takich jak zasada samodzielnego finansowania swojego udziału przez poszczególne państwa lub wszelkich doraźnych ustaleń, jak tzw. mechanizm ATHENA;

*
* *

51. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom Państw Członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Sekretarzowi Generalnemu NATO oraz Przewodniczącemu Zgromadzenia Rady Europy.

P6_TA(2006)0038

Zwalczanie przemocy wobec kobiet**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie obecnej sytuacji oraz przyszłych działań w zakresie zwalczania przemocy wobec kobiet (2004/2220(INI))**

Parlament Europejski,

— uwzględniając przepisy zawarte w aktach prawnych ONZ w dziedzinie praw człowieka, a w szczególności tych dotyczących praw kobiet, takich jak Karta Narodów Zjednoczonych, Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet i Protokół fakultatywny do tej konwencji, Konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania,

Czwartek 2 luty 2006

- uwzględniając inne dokumenty ONZ w sprawie przemocy wobec kobiet, takie jak Deklaracja Wiedeńska i Program Działań z dnia 25 czerwca 1993 r.⁽¹⁾, Deklaracja Zgromadzenia Ogólnego ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r.⁽²⁾, rezolucja w sprawie eliminacji przemocy domowej wobec kobiet z dnia 22 grudnia 2003 r.⁽³⁾, rezolucja w sprawie prac nad eliminacją przestępstw przeciw kobietom popełnianych w imię honoru z dnia 30 stycznia 2003 r.⁽⁴⁾, rezolucja w sprawie przeciwdziałania przestępczości i środków prawa karnego mających na celu likwidację przemocy wobec kobiet z dnia 2 lutego 1998 r.⁽⁵⁾, sprawozdania specjalnych sprawozdawców Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka w zakresie przemocy wobec kobiet oraz Zalecenie Ogólne nr 19 Komisji ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet⁽⁶⁾,
 - uwzględniając Deklarację Pekińską oraz Platformę Działania przyjętą na IV Światowej konferencji kobiet, która odbyła się w Pekinie w dniu 15 września 1995 r. oraz swoją rezolucję z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie realizacji pekińskiej Platformy Działania⁽⁷⁾,
 - uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁽⁸⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 września 1997 r. w sprawie potrzeby zorganizowania kampanii Unii Europejskiej pod hasłem „zero tolerancji dla przemocy wobec kobiet”⁽⁹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji na rzecz Kobiet – Platforma Działań (Pekin + 10)⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania żeńskich narządów płciowych⁽¹¹⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0404/2005),
- A. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet została zdefiniowana w Deklaracji ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet jako każdy akt przemocy wobec kobiety związany z jej płcią, którego rezultatem jest lub może być fizyczna, seksualna lub psychiczna krzywda lub cierpienie kobiet, w tym groźba popełnienia takich czynów, zmuszanie lub arbitralne pozbawienie wolności, niezależnie od tego, czy ma to miejsce w życiu publicznym czy prywatnym,
- B. mając na uwadze art. 6 powyższej Deklaracji, który stanowi, że „żadne z postanowień Deklaracji nie ogranicza jakichkolwiek postanowień skuteczniejszych w eliminowaniu przemocy wobec kobiet zawartych w prawie krajowym lub w jakiegokolwiek konwencji międzynarodowej, traktacie lub w innym instrumencie obowiązującym w danym państwie”,
- C. mając na uwadze, że przemoc występuje w wielu rodzajach związków, a definicje wykorzystywane w badaniach oraz kontekst kulturowy różnią się od siebie; mając na uwadze, że głównym przedmiotem niniejszej rezolucji jest przemoc mężczyzn wobec kobiet, np. w przypadku, gdy sprawcą jest mężczyzna, a ofiarą kobieta, która jest lub była w związku ze sprawcą; mając na uwadze, że jak wynika z trzech zakrojonych na szeroką skalę badań przeprowadzonych w Finlandii, Szwecji i Niemczech, tego rodzaju przemoc stanowi przeważającą większość przypadków przemocy w związkach; mając na uwadze, że choć do wielu przypadków tego rodzaju przemocy dochodzi w domu, miejsce stosowania przemocy ma drugorzędne znaczenie,
- D. mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet jest nie tylko przestępstwem, ale stanowi także poważny problem społeczny; mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet jest naruszeniem praw człowieka, szczególnie prawa do życia, prawa do bezpieczeństwa, prawa do godności oraz prawa do nietykalności fizycznej i psychicznej; mając na uwadze, że z tego względu stanowi ona przeszkodę w rozwoju społeczeństwa demokratycznego,

⁽¹⁾ Przyjęte przez Światową Konferencję Praw Człowieka, 14-25 czerwca 1993 r.

⁽²⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 48/104.

⁽³⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 58/147.

⁽⁴⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 57/179.

⁽⁵⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 52/86.

⁽⁶⁾ Przyjęta na 11 sesji Komisji ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet w 1992 r.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, str. 258.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 304 z 6.10.1997, str. 55.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, str. 247.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, str. 126.

Czwartek 2 luty 2006

- E. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet może dotyczyć kobiet w każdym wieku, niezależnie od wykształcenia, dochodów i pozycji społecznej; mając na uwadze, że obszerne badania prowadzone w Szwecji, Niemczech i Finlandii wykazały, że co najmniej 30-35 % kobiet między 16 a 67 rokiem życia doświadczyło przynajmniej raz przemocy fizycznej lub seksualnej; mając na uwadze, że jeżeli uwzględni się przemoc psychiczną, odsetek kobiet dotkniętych przemocą wzrasta do 45-50 %,
- F. mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet jest zjawiskiem powszechnym, związanym z nierównym podziałem władzy między płciami, który nadal cechuje nasze społeczeństwo; mając na uwadze, że nierówność także przyczynia się do faktu, że przemoc mężczyzn wobec kobiet nie poświęca się wystarczająco dużo uwagi i że nie jest ona przedmiotem ścigania,
- G. mając na uwadze, że sprawcami przemocy wobec kobiet są zazwyczaj ich bliscy lub partnerzy,
- H. mając na uwadze, że poza przyjęciem rozwiązań mających na celu pomoc ofiarom przemocy potrzebna jest również aktywna strategia zapobiegawcza skoncentrowana na sprawcach przemocy oraz na osobach mogących stać się jej sprawcami z jednej strony oraz na skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających karach z drugiej,
- I. mając na uwadze, że formy przemocy wobec kobiet mogą się różnić w zależności od tradycji kulturowych, pochodzenia etnicznego lub społecznego; mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych, tzw. „przestępstwa honorowe”, a także przymusowe małżeństwa są faktem w Unii Europejskiej,
- J. mając na uwadze, że akty przemocy mężczyzn wobec kobiet są niejednokrotnie popełniane w ukryciu oraz w domu i mogą mieć miejsce, ponieważ społeczeństwo nie nakłada odpowiednio surowych kar na sprawców; mając na uwadze fakt, że głęboko zakorzenione historyczne i kulturowe normy często przyczyniają się do sankcjonowania przemocy mężczyzn wobec kobiet,
- K. mając na uwadze, że jedynie kilka Państw Członkowskich zgromadziło dane i sporządziło statystyki dotyczące rozpowszechnienia różnych form przemocy mężczyzn wobec kobiet, co sprawia, że z jednej strony trudno poznać rzeczywiste rozmiary takiej przemocy, a z drugiej strony opracować na tej podstawie plany skutecznego reagowania na poziomie UE,
- L. mając na uwadze, że nie przeprowadzono na poziomie UE szczegółowych badań dotyczących kosztów finansowych i konsekwencji społecznych oraz ludzkich przemocy mężczyzn wobec kobiet; mając jednak na uwadze fakt, że prowadzenie tego rodzaju badań ma podstawowe znaczenie dla zwrócenia uwagi na zjawisko przemocy oraz dla zwalczania tego poważnego naruszenia praw człowieka,
- M. mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet jest istotnym czynnikiem w życiu tych kobiet i dziewcząt, które stają się ofiarami handlu ludźmi w celach wykorzystywania seksualnego, w tym prostytucji, lub w innych celach; mając na uwadze badania wskazujące, że 65-90 % prostytuujących się kobiet było w przeszłości wykorzystywanych seksualnie,
- N. mając na uwadze, że marginalizacja i ubóstwo są podstawowymi przyczynami prostytucji i nasilającego się handlu kobietami,
- O. mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet stanowi przeszkodę dla udziału kobiet w życiu społecznym i w rynku pracy oraz może prowadzić do marginalizacji i ubóstwa kobiet,
- P. mając na uwadze, że istnieją liczne sprawozdania wykazujące, że kobiety są najbardziej narażone na brutalną przemoc ze strony swoich partnerów lub byłych partnerów w trakcie lub krótko po separacji,
- Q. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet będących matkami niesie bezpośrednio i pośrednio krótko- lub długoterwale negatywne skutki dla zdrowia emocjonalnego i psychicznego ich dzieci oraz może uruchamiać cykl przemocy i maltretowania trwający przez pokolenia,

Czwartek 2 luty 2006

- R. mając na uwadze, że niezależnie od faktu, iż kobiety są często ekonomicznie zależne od mężczyzn, przyczyną, dla której nie zgłaszają one przemocy wobec nich, zwłaszcza przemocy domowej lub seksualnej, jest to, że w społeczeństwie istnieje zakorzeniony mit o odpowiedzialności kobiet za przemoc lub postrzeganie przemocy wobec nich jako sprawy prywatnej, ale również i to, że pragną one utrzymania związku i rodziny; mając na uwadze, że kobiety nie zgłaszają przemocy również dlatego, że nie mają zaufania do policji, systemu sądownictwa oraz służb socjalnych,
- S. mając na uwadze, że ryzyko użycia przez mężczyzn przemocy wobec kobiet wzrasta w społeczeństwie, które nie zajmuje silnego i jasnego stanowiska przeciwko przemocy; mając na uwadze fakt, że prawodawstwo oraz jego efektywne egzekwowanie stanowią ważne instrumenty w walce z przemocą,
- T. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji skierowanym do Rady i Parlamentu Europejskiego, ustanawiającym na lata 2007-2013 program ramowy „Prawa podstawowe i sprawiedliwość” (COM(2005) 0122), walka z przemocą wobec kobiet, dzieci i młodzieży odgrywa znaczącą rolę jako część starań na rzecz stworzenia rzeczywistego obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,
- U. przypominając słowa wiceprzewodniczącego Komisji Franco Frattiniego, który w przemówieniu do Parlamentu Europejskiego w dniu 21 czerwca 2005 r. stwierdził, że szacunkowo co najmniej 700-900 kobiet umiera rocznie w 15 starych Państwach Członkowskich na skutek przemocy ze strony partnerów i że nawet ta liczba jest prawdopodobnie zaniżona;
1. w odniesieniu do przemocy mężczyzn wobec kobiet zaleca Komisji i Państwom Członkowskim:
- uznanie przemocy wobec kobiet za naruszenie praw człowieka odzwierciedlające nierówny podział władzy między płciami oraz przyjęcie wszechstronnych rozwiązań umożliwiających walkę z tym zjawiskiem, w tym skutecznych metod zapobiegania mu i zwalczania go;
 - uznanie przemocy wobec kobiet za zjawisko strukturalne oraz jedną z podstawowych przeszkód w wysiłkach zmierzających do przezwyciężenia nierówności między kobietami a mężczyznami;
 - przyjęcie strategii „zero tolerancji” względem wszystkich form przemocy wobec kobiet;
 - przyjęcie ram współpracy pomiędzy organizacjami rządowymi i pozarządowymi z myślą o opracowywaniu strategii i praktyk zwalczania przemocy domowej;
 - wprowadzenie zharmonizowanej metodologii, definicji i kryteriów we współpracy z Eurostatem, Agencją Praw Podstawowych i przyszłym Europejskim Instytutem ds. Równości Płci w celu zgromadzenia porównywalnych i spójnych danych z całej Unii Europejskiej dotyczących przemocy mężczyzn wobec kobiet, w szczególności obszernych analiz rozpowszechnienia przemocy;
 - powołanie krajowych sprawozdawców w celu gromadzenia, wymiany i przetwarzania informacji i statystyk dotyczących przemocy mężczyzn wobec kobiet, łącznie z informacjami o dzieciach wychowujących się w środowiskach nacechowanych przemocą oraz w celu promowania wymiany doświadczeń między Państwami Członkowskimi, państwami przystępującymi do UE i państwami kandydującymi;
 - podkreślanie we wszystkich pracach odnoszących się do przemocy mężczyzn wobec kobiet tego, jaki wpływ przemoc wywiera na dzieci;
 - stworzenie jednego systemu rejestrowania przypadków napaści na tle seksualnym przez wszystkie właściwe organy Państw Członkowskich, takie jak władza sądownicza, policja, szpitale i służby socjalne w celu zagwarantowania wspólnego rejestrowania danych i szerszego zakresu ich wykorzystywania;
 - zapewnienie właściwego kształcenia i szkolenia osób odpowiedzialnych za rejestrowanie przypadków przemocy domowej oraz danych na ten temat w celu zagwarantowania, aby osoby te wykonywały swoje obowiązki z wymaganą konsekwencją;
 - przeznaczenie funduszy na zbadanie kosztów przemocy mężczyzn wobec kobiet w UE;

Czwartek 2 luty 2006

- k) ustanowienie niezbędnych środków umożliwiających nadzorowanie działalności i postępu krajów przystępujących i kandydujących w zakresie sposobu traktowania kobiet we wszystkich obszarach życia społecznego oraz uczynienie bezpieczeństwa i sposobu traktowania kobiet w tych krajach jednym z kryteriów akcesji;
 - l) opracowywanie programów i badań, których przedmiotem będą kobiety należące do społeczności specyficznych pod względem kulturalowym lub będących przedstawicielkami mniejszości etnicznych z myślą o uzyskaniu informacji o konkretnych formach przemocy, z jakimi spotykają się te kobiety oraz o planowaniu właściwych metod walki z nimi;
 - m) uważne monitorowanie handlu ludźmi na wszystkich granicach;
2. wzywa Państwa Członkowskie do stworzenia programów partnerskich pomiędzy organami egzekwującymi prawo, organizacjami pozarządowymi, ośrodkami udzielającymi schronienia ofiarom oraz wszelkimi innymi właściwymi organami oraz do zintensyfikowania współpracy w celu zagwarantowania efektywnego wdrażania przepisów prawnych mających na celu zwalczanie przemocy mężczyzn wobec kobiet oraz do uczulenia urzędników na wszystkich szczeblach na kwestie dotyczące tego rodzaju przemocy;
3. wzywa Państwa Członkowskie do wprowadzenia do ich krajowego prawa stosownych środków dotyczących przemocy mężczyzn wobec kobiet, a w szczególności do:
- a) uznania przemocy seksualnej w małżeństwie oraz gwałtu w małżeństwie za przestępstwo;
 - b) nieuznawania żadnych odwołań do praktyk kulturowych za okoliczności łagodzące w przypadkach przemocy mężczyzn wobec kobiet, „przestępstw honorowych” oraz okaleczania żeńskich narządów płciowych;
 - c) współpracy i wymiany najlepszych praktyk z władzami w krajach o większym doświadczeniu w zakresie problemu „przestępstw honorowych”;
 - d) zapewnienia ofiarom przemocy bezpiecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości i skutecznej egzekucji prawa, w tym poprzez zagwarantowanie odszkodowania;
 - e) zachęcenia do ścigania współsprawców „przestępstw honorowych”, takich jak członkowie rodziny sprawcy, którzy nakłaniali lub nakazali dokonanie zbrodni, w celu wyraźnego zaznaczenia, że takie zachowanie jest niedopuszczalne;
 - f) uwzględnienia faktu, że dzieci będące świadkami bicia swoich matek mogą być uznawane za ofiary przemocy, a także rozważenia, czy powinny być one uprawnione do odszkodowania na mocy prawa krajowego;
 - g) rozważenia zagrożeń płynących z ustalenia wspólnego miejsca zamieszkania ze sprawcą przemocy, a także ustanowienia efektywnych środków gwarantujących bezpieczną opiekę na dziećmi w przypadku separacji lub rozwodu;
 - h) nieuznawania powoływania się na wpływ alkoholu jako okoliczności łagodzącej w przypadkach przemocy mężczyzn wobec kobiet;
 - i) zwalczania poglądu, że prostytutkę można postawić na równi z wykonywaniem pracy;
4. wzywa Państwa Członkowskie do podjęcia odpowiednich działań w celu zapewnienia ofiarom przemocy wobec kobiet oraz osobom mogącym stać się ofiarami tej przemocy lepszej ochrony i wsparcia poprzez:
- a) zapewnienie wykwalifikowanej opieki oraz pomocy prawnej, medycznej, socjalnej i psychologicznej, w tym ochrony policyjnej;
 - b) zapewnienie właściwego przeszkolenia, w szczególności psychologicznego, z uwzględnieniem problematyki dzieci, personelu właściwych organów zajmujących się przemocą mężczyzn wobec kobiet, takiego jak policjanci, personel sądów, personel służby zdrowia, pedagodzy, osoby pracujące z dziećmi i młodzieżą oraz pracownicy socjalni i strażnicy więzienni; w przypadku psychoterapii dzieci jest rzeczą szczególnej wagi, aby psychologowie lub terapeuci dziecięcy byli zorientowani w problematyce przemocy mężczyzn wobec kobiet, tak aby nie umniejszano ani nie trywializowano przemocy ojca wobec matki lub dziecka;

Czwartek 2 luty 2006

- c) przyjęcie aktywnej, prewencyjnej, prawnokarnej strategii wobec sprawców przemocy wobec kobiet w celu zmniejszenia liczby przypadków recydywy oraz zapewnienie usług doradczych dostępnych dla sprawców, zarówno z ich inicjatywy, jak i na skutek decyzji sądu; systematyczne dokonywanie odpowiedniej oceny ryzyka w celu zapewnienia bezpieczeństwa kobiet i, ewentualnie, dzieci w tym procesie;
- d) uznanie wagi zapewnienia ofiarom przemocy, zarówno kobietom, jak i dzieciom, pomocy w finansowym i psychologicznym uniezależnieniu się od sprawcy przemocy;
- e) zapewnienie kobietom i ich dzieciom wszelkiej niezbędnej pomocy, w tym tymczasowego miejsca zamieszkania, w przypadku separacji lub rozwodu;
- f) uznanie kobiet, które są ofiarami przemocy na tle płci, za grupę uprawnioną do pierwszeństwa w dostępie do komunalnego budownictwa mieszkaniowego;
- g) zapewnienie bezpiecznego schronienia obejmującego wyasygnowanie odpowiednich środków finansowych na ten cel;
- h) zapewnienie, w stałej współpracy z ośrodkami doradczymi, minimalnego dochodu kobietom nie posiadającym innych środków do życia w celu umożliwienia im względnie bezpiecznej reintegracji społecznej;
- i) zrealizowanie szczególnych programów wspierających zatrudnienie ofiar przemocy na tle płci w celu umożliwienia im dostępu do rynku pracy i osiągnięcia finansowej niezależności;
- j) zbadanie możliwości utworzenia „agencji wielozadaniowych”, poprzez które ofiary przemocy mogłyby kontaktować się z właściwymi organami, takimi jak przedstawiciele policji, prokuratury oraz służb socjalnych i służby zdrowia;
- k) planowanie usług i ośrodków opieki i wsparcia dla dzieci kobiet będących ofiarami przemocy;
- l) zapewnienie socjalnego i psychologicznego wsparcia dzieciom, które były świadkami przemocy domowej;
- m) zapewnienie bezpłatnych badań umożliwiających wykrycie chorób przenoszonych drogą płciową w przypadku gwałtu;
- n) zagwarantowanie dostępu wszystkich sprawców przemocy do profesjonalnej pomocy i leczenia;
- o) zapewnienie właściwej ochrony imigrantom, zwłaszcza samotnym matkom i ich dzieciom, które często nie posiadają odpowiednich środków obrony lub wiedzy o możliwościach walki z przemocą domową w Państwach Członkowskich;

5. wzywa Państwa Członkowskie do skorzystania z programu Daphne II⁽¹⁾ w celu zwalczania „przestępstw honorowych” w Państwach Członkowskich, do budowania i utrzymywania większej liczby ośrodków udzielających schronienia kobietom będącym ofiarami przemocy, w tym „przestępstw honorowych”, oraz do szkolenia specjalistów w zakresie udzielania pomocy ofiarom tych przestępstw;

6. wzywa Unię Europejską do zwrócenia uwagi na coraz powszechniejszy w Europie problem „przestępstw honorowych”, których skutki wykraczają poza granice jednego państwa, a także wzywa wiceprzewodniczącego Komisji Franco Frattiniego do dotrzymania obietnicy zorganizowania europejskiej konferencji w tej sprawie;

7. wzywa Państwa Członkowskie do działania w celu przerwania społecznego milczenia nadal towarzyszącego zjawisku przemocy wobec kobiet, w szczególności przemocy domowej, poprzez przyjęcie środków mających na celu podwyższenie zbiorowej i indywidualnej świadomości na temat przemocy wobec kobiet;

8. wzywa Państwa Członkowskie do opracowywania programów informacyjnych i podnoszących poziom świadomości społecznej w zakresie przemocy domowej oraz do ograniczania znaczenia stereotypów społecznych dotyczących roli kobiety w społeczeństwie poprzez systemy oświaty i media;

⁽¹⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 1.

Czwartek 2 lutego 2006

9. wzywa Państwa Członkowskie do podjęcia odpowiednich działań w celu powstrzymania procederu okaleczania żeńskich narządów płciowych; podkreśla, że zapobieganie i zakaz okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz ściganie sprawców tego procederu musi mieć priorytetowe znaczenie we wszystkich właściwych politykach i programach Unii Europejskiej; zwraca uwagę na fakt, że imigranci zamieszkujący na terenie Wspólnoty powinni mieć świadomość, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia kobiety i pogwałcenie praw człowieka; wzywa Komisję w tym kontekście do opracowania kompleksowej strategii na szczeblu UE w celu położenia kresu procederowi okaleczania żeńskich narządów płciowych w UE;
 10. 10 domaga się od Państw Członkowskich uznania czynów okaleczania organów płciowych kobiet za nielegalny akt przemocy wobec kobiet, który stanowi pogwałcenie ich praw podstawowych oraz poważne naruszenie ich integralności fizycznej; w konsekwencji akty takie będą bezprawne niezależnie od tego, gdzie i w jakim kraju zostaną popełnione wobec obywateli UE lub osób zamieszkujących w UE;
 11. wzywa Państwa Członkowskie do wdrożenia konkretnych przepisów prawnych dotyczących okaleczania żeńskich narządów płciowych lub do przyjęcia takich przepisów a także do ścigania każdej osoby dopuszczającej się tego rodzaju praktyk;
 12. wzywa nie tylko do ścigania lekarzy dokonujących okaleczenia narządów płciowych młodych kobiet i dziewcząt, ale także do odbierania im prawa do wykonywania zawodu;
 13. zwraca się do Państw Członkowskich o zapewnienie, aby rodzice ponosili odpowiedzialność prawną w przypadku, gdy okaleczanie żeńskich organów płciowych dotyka małoletnich;
 14. wzywa Państwa Członkowskie do zapewnienia, aby okaleczanie żeńskich organów płciowych uznawane było za uzasadniony argument przy rozpatrywaniu wniosków o azyl w celu ochrony osób ubiegających się o azyl przed nieludzkim traktowaniem;
 15. zwraca się do Komisji o ogłoszenie Europejskiego Roku Przeciw Przemocy Mężczyzn Wobec Kobiet, zgodnie z wielokrotnymi wnioskami Parlamentu oraz o stworzenie planu pracy umożliwiającego skupienie większej uwagi na tym zjawisku oraz oferującego środki otwartego występowania przeciwko obecnej sytuacji;
 16. wzywa Komisję do ustanowienia programu zatytułowanego „Walka z przemocą” jako odrębnej części jej programu ramowego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość” na lata 2007-2013;
 17. przywiązuje ogromne znaczenie do istnienia wiarygodnych statystyk dotyczących zgłaszania przez kobiety organom egzekwującym prawo przypadków brutalnego lub nieludzkiego traktowania;
 18. wyraża ubolewanie, że z uwagi na fakt, iż wspomniane wyżej zgłoszenia nie są z reguły rejestrowane w przypadkach braku podjęcia działania przez organy egzekwujące prawo, statystyki pozostają nierzetelne i niewiarygodne;
 19. wzywa dlatego Państwa Członkowskie do zagwarantowania rejestracji wszystkich zgłaszanych przez kobiety przypadków brutalnego lub nieludzkiego traktowania, a także procentowej liczby przypadków, w których organy egzekwujące prawo podjęły działania oraz informacji na temat rodzaju podjętych działań;
 20. przypomina, że ciężar dowodu spoczywa często na kobietach, które już znajdują się w niekorzystnej sytuacji;
 21. wzywa Komisję do utworzenia mechanizmu umożliwiającego wskazanie Państw Członkowskich, w których sytuacja w zakresie przemocy wobec kobiet wydaje się gorsza niż w innych państwach
 22. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom Państw Członkowskich, zawodowym instytucjom ochrony zdrowia i organizacjom konsumenckim.
-